

1) Stosując praktykę administracyjną polegającą na tym, że środki spożywcze przeznaczone do normalnego spożycia wzbogacone w witaminę A (w postaci retinoidów), witaminę D, kwas foliowy, selen, miedź lub cynk, które są legalnie wyprodukowane lub sprzedawane w innych Państwach Członkowskich nie mogą być sprzedawane w Niemczech nie będąc substytutami ani środkami uzupełnionymi w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. c) i d) Warenwetbesluit Toevoeging micro-voedingsstoffen aan levensmiddelen (rozporządzenia wykonawczego do Warenwet dotyczącego dodatku mikroelementów do środków spożywczych) z dnia 24 maja 1996 r., jeżeli wzbogacenie to nie spełnia potrzeby żywieniowej ludności niemieckiej, a ponadto nie sprawdzając, czy te wzbogacone środki nie są predysponowane do tego, żeby zastąpić już sprzedawane środki, do których obowiązkowo dodaje się te same substancje odżywcze, Królestwo Niemiec uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 30 Traktatu (obecnie, po zmianie, art. 28 WE).

2) Niemcy zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 109 z 4.5.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 11 listopada 2004 r.

w sprawie C-372/02 (wniosek Bundessozialgericht o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Roberto Adanez-Vega przeciwko Bundesanstalt für Arbeit (¹)

(Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Określenie ustawodawstwa właściwego — Świadczenia z tytułu bezrobocia — Warunki sumowania okresów ubezpieczenia lub zatrudnienia — Przepisy krajowe nieuwzględniające okresu obowiązkowej służby wojskowej odbytej w innym Państwie Członkowskim)

(2005/C 19/03)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-372/02, mającej za przedmiot wniosek, który wpłynął do Trybunału dnia 16 października 2002 r., o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 234 WE, złożony przez Bundessozialgericht (Niemcy), postanowieniem z dnia 15 sierpnia 2002 r., w postępowaniu: Roberto Adanez-Vega przeciwko Bundesanstalt für Arbeit, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, A. Rosas i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 11 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Art. 13 ust. 2 lit. f) rozporządzenia Rady nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie Rady (EWG) nr 2001/83 z dnia 2 czerwca 1983 r. zmienione przez rozporządzenie Rady (EWG) nr 2195/91 z dnia 25 czerwca 1991 r. powinno być interpretowane w taki sposób, że osoba mająca miejsce zamieszkania w danym Państwie Członkowskim, w którym pozostaje bezrobotna po odbyciu obowiązkowej służby wojskowej w innym Państwie Członkowskim, podlega ustawodawstwu państwa miejsca zamieszkania.

Art. 71 ust. 1 lit. b) ii) rozporządzenia nr 1408/71 powinien być interpretowany w taki sposób, że stanowi on przepis szczególny dotyczący określenia ustawodawstwa właściwego w przedmiocie świadczeń z tytułu bezrobocia, co oznacza, że jeżeli przesłanki jego stosowania zostały spełnione, ustawodawstwem właściwym jest ustawodawstwo wskazane przez ten przepis.

W postępowaniu przed sądem krajowym do tego sądu należy ustalenie, czy przesłanki stosowania art. 71 ust. 1 lit. b) ii) zostały spełnione.

Jeżeli w postępowaniu przed sądem krajowym przesłanki stosowania art. 71 ust. 1 lit. b) ii) rozporządzenia nr 1408/71 zostały spełnione, ustawodawstwem właściwym względem osoby mającej miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim, w którym pozostaje bezrobotna po odbyciu służby wojskowej w innym Państwie Członkowskim, na mocy tego przepisu byłoby również ustawodawstwo państwa miejsca zamieszkania.

2) Okres obowiązkowej służby wojskowej odbywanej w innym Państwie Członkowskim stanowi „[okres zatrudnienia spełniony] w charakterze pracownika najemnego w ramach ustawodawstwa [tego] innego Państwa Członkowskiego” w rozumieniu art. 67 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie nr 2001/83, zmienione przez rozporządzenie nr 2195/91 jeżeli, z jednej strony, jest on określony lub uznany za taki przez ustawodawstwo tego innego Państwa Członkowskiego lub jest zrównany i uznany przez to ustawodawstwo jako okres równorzędny okresowi zatrudnienia, a z drugiej strony, zainteresowany był ubezpieczony w rozumieniu art. 1 lit. a) tego samego rozporządzenia w trakcie swojej służby wojskowej.

Warunek, według którego „zainteresowany ukończył ostatnio [...] okresy ubezpieczenia [...] zgodnie z przepisami ustawodawstwa, na podstawie których występuje o przyznanie świadczeń” w rozumieniu art. 67 ust. 3 rozporządzenia nr 1408/71 w wersji znowelizowanej, stoi w sprzeczności z obowiązkiem sumowania okresów zatrudnienia wyłącznie w przypadku, gdy okres ubezpieczenia został ukończony w innym Państwie Członkowskim po ostatnim okresie ubezpieczenia zakończonym zgodnie z przepisami ustawodawstwa, na podstawie których występuje się o przyznanie świadczenia.

3) W okolicznościach sprawy takich, jak w postępowaniu przed sądem krajowym, art. 3 rozporządzenia nr 1408/71 w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie nr 2001/83, zmienione przez rozporządzenie nr 2195/91 nie sprzeciwia się temu, aby właściwa instytucja, w celu ustalenia prawa do świadczeń z tytułu bezrobocia, nie uwzględniła przy sumowaniu ukończonych okresów ubezpieczenia okresu obowiązkowej służby wojskowej odbytej w innym Państwie Członkowskim.

(¹) Dz.U. C 7 z 11.1.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 30 listopada 2004 r.

w sprawie C-16/03 Peak Holding AB przeciwko Axolin-Elinor AB (¹) (wniosek Hovrätten över Skåne och Blekinge o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Art. 7 ust. 1 — Wyczerpanie prawa przyznanego przez znak towarowy — Wprowadzenie do obrotu w EOG przez właściciela znaku towarowego — Pojęcie — Towary oferowane do sprzedaży, a następnie wycofane — Sprzedaż na rzecz podmiotu gospodarczego z siedzibą w EOG z zobowiązaniem wprowadzenia towarów do obrotu poza EOG — Odsprzedaż towarów innemu podmiotowi gospodarczemu z siedzibą w EOG — prowadzenie do obrotu w EOG)

(2005/C 19/04)

(Język postępowania: szwedzki)

W sprawie C-16/03, mającej za przedmiot wniosek, który wpłynął do Trybunału dnia 15 stycznia 2003 r., o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hovrätten över Skåne och Blekinge postanowieniem z dnia 19 grudnia 2002 r., w postępowaniu: Peak Holding AB przeciwko Axolin-Elinor AB, dawna Handelskompaniet Faktory Outlet i Löddeköpinge AB, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas i R. Silva de Lapuerta, prezesi izb, C. Gulmann (sprawozdawca), J.-P. Puissochet, R. Schintgen i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: H. von Holstein, wydał w dniu 30 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Wykładni art. 7 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/CEE z dnia 21 grudnia 1988 r., mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, w

wersji zmienionej przez Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., należy dokonywać w ten sposób, że towary opatrzone znakiem towarowym nie należy uważać za wprowadzone do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym, jeżeli właściciel znaku towarowego dokonał ich przywozu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego w celu ich sprzedaży na tym terytorium lub jeżeli oferował je do sprzedaży we własnych sklepach lub sklepach przedsiębiorstw zależnych dla konsumentów w Europejskim Obszarze Gospodarczym, a towary te nie zostały sprzedane.

2) W okolicznościach takich jak w postępowaniu przed sądem krajowym, postanowienie w umowie sprzedaży zawartej pomiędzy właścicielem znaku a podmiotem gospodarczym mającym siedzibę w obrębie Europejskiego Obszaru Gospodarczego w sprawie zakazu odsprzedaży w Europejskim Obszarze Gospodarczym nie wyklucza wprowadzenia do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 89/104 w wersji zmienionej Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym i dlatego w przypadku odsprzedaży w Europejskim Obszarze Gospodarczym z naruszeniem tego zakazu nie stoi na przeszkodzie wyczerpaniu wyłącznego prawa właściciela.

(¹) Dz.U. C 55 z 8.3.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 2 grudnia 2004 r.

w sprawie C-42/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Rybołówstwo — Ochrona i gospodarowanie zasobami — Środki kontroli działalności połowowej)

(2005/C 19/05)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-42/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: T. van Rijn i S. Pardo Quintillán) przeciwko Królestwu Hiszpanii (pełnomocnik: N. Díaz Abad), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, w trybie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną dnia 4 lutego 2003 r., Trybunał (trzecia izba), w składzie: M. A. Rosas, prezes izby, J.-P. Puissochet (sprawozdawca), S. von Bahr, J. Malenovský i U. Löhmus, sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 2 grudnia 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie: